

Ћачки хоризонти

Број 20, посебно издање

Уместо уводника

Живот је по природи пролазан, људи се рађају и умиру. „Све је у животу пролазно, мој друже“, што би рекао Мона Здравковић. Покојни Добрица је волео цитати великих умова, али сада ћемо цитирати обичног човека и бота у чијој музици је уживао. Усам је био бот. Сваки човек, био краљ или просјак, корача истим путем — од рођења ка крају. Једино извесно у животу је смрт, два кудна нешта у које нећемо ништа пошети, ништа материјално. Највеће трајове често не остављају велика, звучна имена у књигама историје, већ обични људи. То су они који су волели искрено и подизали децу да буду боља од њих. Њихови животи, протекли малим, свакодневним чиновима, мењају свет. Када такви људи оду, празнина коју оставе није тина, већ простор испуњен сећањем, простор у ком и даље живе. Сваки пут када учинимо нешто што смо од њих научили, њихов живот изнова добија смисао. Смрт нас опомиње на то колико смо крхки, али нас истовремено учи нади. Ако један живот остави трај, онда ниједно постојање није узалудно. Нада се рађа из сазнаја да љубав, доброта и мајна не нестају са тротним телом, већ се преносе даље, са човека на човека, са генерације на генерацију.

Пролазност живота није разлог за очајање, већ позив. Позив да живимо, да будемо нежнији, смирљивији и храбрији. Можда нећемо променити свет, али ћемо променити нечије данас. Како обични људи постају вечни. Споменике које им подижемо најриза време, трајови у срцима живе. У тим трајовима, цркос пролазности, стојимо ми, кадри да оставимо свет макар мало светлијим него што смо га заћекли.

Редакција

Поштовани наставници, ученици, родитељи,

Данас смо овде са великом тугом јер смо се окупили како бисмо се опростили од човека који није био за нас само директор школе, већ много више од тога.

За све нас он је пре свега био добар пријатељ. Увек је имао разумевање за наше проблеме, знао је да саслуша, посавештује и охрабри када нам је било тешко. Није насгледао само као траке, већ као младе људе који расту, уче и праве грешке. Богдио нас је да не одустајемо, да се трудимо и верујемо да свако од нас има вредности. Веровао је у нас чак и онда када ми сами нисмо веровали у себе. Увек је говорио да грешке нису крај, већ почетак учења. Знао је да каже праву реч у правом тренутку и да нам покаже да можемо више него што мислимо. Био је добар човек, човек великог срца. Његова врата су увек била отворена за све, како за ученике, тако и за наставнике. За њега школа није била само посао, већ други дом и место где се гради будућност. Ми, ученици осмог разреда, данас посебно осећамо ову празнину јер смо прва генерација коју он неће извести на матуру, неће ситајати поред нас тог дана, неће бити ту да нам честита, да нас погледа и поносно каже да смо успели, али знамо да је сваки наш корак ка тој матури био уз његову подршку и да је део свега што смо носили. Иако данас није физички са нама, заувек ће остати део ове школе и наших тивота. Његове речи, дела и доброта живе у сваком ходнику, у свакој учионици и у сваком од нас.

Хвала Вам, драги директори, за сву љубав, подршку и веру коју сите нам дали. Обећавамо да ћемо Вас поштовати и трудити се да будемо добри људи, баш онако како сите нас учили. Почивајте у миру,

Ваши ученици

Светли гробови

Бејасте ли, браћо моја млада,
Да л' бејасте ви на гробљу када,
Ај, на гробљу, на голему!
Та увек смо ми на њему!
Гробље ј' земља ком се ходи,
Гробље ј' вода ком се броди,
Гробље, врти и градине;
Гробља, брда и долине;
Свака ј' стопа
Гроб до гроба.
Гробље ј' спомен доба свију;
Гробље, књиге што се иштију;
Повесница свих земаља,
Староставник цара, краља,
И читуља виших слика,
Избраника, мученика,
Од почетка, памтивека;
Све ј' то гробље –
Ал је и колевка.
Нема броја, ни имена,
У висину звездам' свима,
Камо л' броја и спомена
У земљици гробовима!
Милионе прогутала ј' тама,
Црна тама многих тисућлећа,
Нико их се више и не сећа...
На погдеком увек гори свећа!
Ил' је свећа, ил' је име светло,
Ил' су дела која се не гасе,
Па редове недогледног гробља
Својом зраком красе.
Ти гробови,
Стари, нови,
Они сјају
Сваком нараштају...
Па се тако светли млази,
Па се виде светли трази
Једног духа разних доба,
Духа, коме нема гроба...

Ко с' осврне да погледи
Бистрим оком и погледом
На гробове оне светле,
Повеснице дугим редом,
Мора чути како ј' живо
Кроз векове, кроз маглину,
Дед унуку, отац сину,
Борац борцу довикиво:
„Где ја стадох – ти ћеш поћи!”
„Што не могох – ти ћеш моћи!”
„Куд ја нисам – ти ћеш доћи!”
„Што ја почех – ти продужи!”
„Још смо дужни – ти одужи!”
То су збори, то су гласи,
Којима се прошлост краси,
Што продиру кроз свет мрачни
Са гробова оних зрачни',
Спајајући громком јеком,
И божанском силом неком,
Спајајући век са веком
И човека са човеком...
„И ти паде, драги брате!”
„Нисам, децо, вас док траје!”
„Је л' ти борба била тешка?”
„Покушајте, милина је!”
„Шта си хтео? Куд си пош'о?”
„Тамо где се стићи мора!”
„Зар је вера тако јака?”
„Увек јача од злотвора!”
„Мало нас је кој' би смели!”
„Ал' вас јака сила креће!”
„Зар ко може стићи цели?”
„Ко посумња, никад неће!”
Јест, тако је, браћо драга,
Ти гробови нису раке,
Већ колевке нових снага!
И вама је, јаој, пао
Стегоноша дичног стега –
Ал' је син'о гробак нови:
Ви стојите око њега...

Јован Јовановић Змај

Добрица Синђелић

10. 6. 1965 - 26. 12. 2025.

Добрица Синђелић, од оца Милорада и мајке Јелице, рођен је 10. 6. 1965. године у Београду, где је и започео школовање. На Педагошкој академији је дипломирао 1987. године, а уз запослење наставио је и студије и дипломирао на Учитељском факултету 2001. године.

Радни век започео је у Основној школи „Свети Сава“ у Врчину, 1987. године, где је радио најпре као учитељ, а 2007. године је изабран за директора школе и на тој функцији је био и када је изненада преминуо. Основна школа „Свети Сава“ у Врчину под његовим управљањем постала је од мале сеоске школе, школа за понос не само запослених, деце и мештана, већ се са поносом о нашој школи говорило свуда.

Добрица Синђелић носилац је многобројних признања, а добитник је и Светосавске награде за 2018. годину. Уз сву његову љубав и наша школа је, као круну успеха, постала носилац Светосавске награде за 2024. годину.

Има двоје деце. Син Стеван је завршио Правни факултет, а ћерка Ана Учитељски. Највећа радост био му је, уз децу, унук Богдан.

Колико је волео своју децу и унука, толико је волео и све нас и нашу школу.

Са дубоком тугом опраштамо се од нашег вољеног директора Добрице Синђелића, човека који је своју снагу, знање и срце несебично посветио нашој школи. Његова посвећеност, праведност и топлина оставили су неизбрисив траг у животима ученика и колега. Остаће заувек упамћен као вођа који је веровао у људе и у образовање.

Почивај у миру.

Породица, колектив и ђаци ОШ „Свети Сава“ у Врчину

АРХИЕПИСКОП ПЕЋКИ
МИТРОПОЛИТ БЕОГРАДСКО-КАРЛОВАЧКИ И
ПАТРИЈАРХ СРПСКИ

АЕМ бр. 2092

30. децембар 2025. године

ПОРОДИЦИ НОВОУПОКОЈЕНОГ
ДОБРИЦЕ СИНЂЕЛИЋА
БЕОГРАД

Предмет: саучешће

Поштована породице Синђелић,

Примили смо тужну вест о упокојењу вашег оца и деде, те очински саосећамо у вашем људском болу због физичког растанка, али, истовремено, изражавамо хришћанску наду која нас уверава да је љубав јача од смрти.

Усрдно се молимо Господу Христу за душу нашег Добрице, који је својим животом посведочио сопствено име. Остаће упамћен по свом преданом раду на пољу васпитања и образовања, посвећености онима који представљају будућност наше заједнице. Добрица остаје у срцима и молитвама нашим, све до поновног сусрета у Царству Божјем.

Господ наш и Спаситељ, нека упокоји душу новопрестављеног слуге свог Добрице у насељима њраведних, где нема болесѝи ни ѝује, ни уздаха, већ где је живоѝ бесконачни, а вама, његовим најмилијим, да подари утеху и снагу да живите вером, знајући да који верује у Христа ако и умре живеће (Јн 11, 25).

С благословом,

АЕМ и ПАТРИЈАРХ СРПСКИ

Џорџије

Сећање вероучитеља на блаженопочившег директора Добрицу

Драги моји Светосавци,

Обраћам вам се у неколико писаних речи које желим да поделим са вама у овим тешким данима и недељама за све нас, надајући се да ће нам кроз њих Бог ублажи тугу и умножити љубав према ономе који нас је напустио онда када смо то најмање очекивали.

На овај свет ми долазимо, као што са њега и одлазимо, не својом вољом, већ вољом Онога који нас је створио, односно привео нас из небића у биће. Многи ће се од нас можда запитати, или љутито зароптати, да ли је то праведно? Зашто је морало баш сада да се деси? Једино у смирености наше душе можемо наћи, разумети и прихватити прави одговор. А то је да на овај свет по промислу Божијем долазимо онда када је то најбоље за нас, као и што са њега одлазимо онда када нас Бог призове себи, и то у онај час који је засигурно најбољи за нас.

Ових дана дубоко проживљавамо она осећања која можемо да изразимо речима „блажене успомене“, односно добре успомене на нашег Добрицу, а у чијем корену имена, не случајно, стоји и сама реч добро. Ако ли ми као људи желимо да видимо добро у некоме ко нас је само привремено напустио, колико тек Бог својом неизмерном милошћу жели и може да неупоредиво више од свих нас види добро у онога кога је призивао у своје наручје?

Да наш Добрица није учинио ниједно друго добро дело, а знамо да их је било небројено, довољно је да буде оправдан пред Богом тиме што је Науци Хришћанској дао оно заслужено место у школи које јој припада, и кроз њу био осветљен пут свим знањима и вештинама које ђаци стичу како би била употребљена на добробит и спасење свих, а како нас је учио и сам Свети Сава.

Својим ауторитетом, залагањем и поверењем које је стекао код родитеља и ђака, заједно са нама вероучитељима, приволео је безмало све ђаке да кроз веронауку заволе веру Православну, и не слутећи тиме да ће задобити на стотине и хиљаде ђака као молитвенике пред Господом, који се данима, указујући му поштовање, моле заједно са Пресветом Дјевом, Светим Савом и свима светима за спасење душе његове.

Свети Сава, враћајући се са свог дугог путовања из Свете Земље, тешком болешћу опхрван, би призван од Бога док борављао у бугарском древном граду Трнову. Сећање на тај дан као дан његовог рођења за живот вечни, Светог Саву чини живим у Богу, и у нама људима, ево, безмало осам векова. Нашим сећањем и на блаженопочившег директора Добрицу, учинили смо га живим и присутним међу нама више него икада. Али, пошто по нашој људској слабости често бивамо склони заборава, то наше крхко сећање често уме да избледи. Зато завапимо Господу да га једино Он, имајући га у свом вечном памћењу, учини живим у све векове.

Амин.

Предраг Младеновић

РАДОВИ СА СВЕТОСАВСКОГ

РЕЗУЛТАТИ СВЕТОСАВСКОГ ЛИТЕРАРНОГ КОНКУРСА:

Категорија 1– 4. разред:

1. место: Митрић Теодора 3/1
Јанковић Миа 4/1
2. место: Пејић Душан 2/3
Митрић Анђела 4/1
3. место: Величковић Дуња 4/1
Радојевић Нађа 4/2

Категорија 5– 8. разред:

1. место: Концуловић Лена 5/3
Пејић Немања 5/3
Чомић Вук 6/1
2. место: Копривица Матија 6/3
Грмуша Бојана 6/1
3. место: Крантић Петар 7/3

Светосавље у мом срцу

Хвала пуно моме оцу што ми је светосавље у срцу.
Хвала и мојој мајци на свакој о светом Сави испричаној бајци.

Нису бајке, то рекох тек тако, нашег Светог Саву слави свако.
Ми учимо од малих ногу како је Сава живот посветио Богу.

Одрекао се материјалног блага и борио да Србе сачува од врага.
Учио је људе, савест им је будио, ширио је љубав, ником није судио.

Градио је болнице, цркве и школе, зато њега и сад сви људи воле.
Жртву је велику он дао за нас да нам буде боље, да нам буде спас.

Праведност и мудрост, вера, љубав, радост, поштење и храброст.
Мир, памет и глас, захвални смо Богу што је он један од нас.

Ко ће знати шта би с нама било, шта би се са нама збило.
Мали народ, много мука, да нас није водила светог Саве рука.

Сваки Србин, сваки православац, у животу има само један правац,
Светосавље, то се у срцу носи и лепотом вере с поносом преноси.

Вук Чомић 6/1

Савин пут, пут знања и љубави

Вековима ми певамо
о Растковом славном путу,
молимо се и учимо
да следимо часну руту.

Свој је живот посветио
Христу Богу и свом роду,
примером нас научио
да чувамо љубав и слободу.

Свим Србима оставио
у аманет цркве, школе,
и чврст темељ поставио
да се деца уче, воле.

Још и данас сија светлост
с Хиландара, Свете горе,
обасјава светим сјајем
то Ђејско плаво море.

Немања Пејић 5/3

ЛИТЕРАРНОГ КОНКУРСА

Похваљени ученици: Стојановић
Уна 6/3, Јовановић Дуња 6/3,
Божиновић Лара 5/3, Прокић Ана
4/2, Никић Миа 4/2, Маринковић
Младен 4/2, Вујатовић Дејан 4/2,
Тимотић Алекса 4/2, Којић Ива 4/2,
Николић Вања 4/2 и група ученика
3/1.

Светосавље у мом срцу

Од првака до остака,
свако дете слави славу,
школског оца Светог Саву.

Светосавље у срцима
носи радост од давнина,
свим ђацима и Србима.

Он је нама даривао
знање, љубав и доброту,
да имамо вере у животу.

Поносан сам и ја данас
Немањинком вечном славом
и мојом школом „Светим Савом“.

Душан Пејић 2/3

Свети Сава у мојој школи

У мојој школи постоји посебан дан који сви једва чекамо – Савиндан. Тада слаavimo нашег највећег просветитеља, Светог Саву, и присећамо се свега доброг што је учинио за наш народ и школство. Свети Сава је светац кога сви у народу веома воле.

Већ почетком јануара учioniце почињу да се украшавају. По зидовима висе цртежи Светог Саве, калиграфске поруке и песме које су писале генерације ученика. Учимо његову биографију, разговарамо о томе зашто га поштујемо и осећамо као да смо део једне велике традиције. Док се спремамо за школску приредбу, у нашој школи влада посебна радост. Неко рецитије, неко пева, неко глуми, а неко прави паное. Сви доприносимо на свој начин. Тада учимо не само о Светом Сави, него и о другарству, заједништву и труду. Када приредба почне, у сали влада тишина. Сви слушају песме и рецитације са пуно поноса. У тим тренуцима осећам да је Свети Сава заиста ту у нашим мислима, у нашим срцима и у свему што радимо.

Свети Сава је важан део моје школе јер нас учи да будемо вредни, поштени и сложни. Савиндан нас подсећа да знање има посебну вредност и да смо сви повезани лепом светосавском традицијом. Зато волим овај празник и трудим се да његов дух носим са собом.

Миа Јанковић 4/1

Свети Сава у мојој школи

Моја школа носи име Светог Саве, првог српског просветитеља. Због тога се посебно поносим што сам њен ученик. Свети Сава је био веома паметан, скроман и добар човек. Бринуо је о свом народу, учио људе да буду сложни и помагао свима којима је било тешко.

Као младић напустио је свој дом да би се замонашио и посветио миру и стицању знања. Заједно са својим оцем, Стефаном Немањом, основао је манастир Хиландар. Путовао је, учио, доносио књиге и радио све да његов народ буде образован. Због тога га данас зовемо заштитником наше школе и деце. У нашој школи се сваке године обележава Савиндан. Тада се сећамо његових добрих дела и трудимо се да будемо вредни, поштени и спремни да учимо, баш као што је и он желео. Учитељи нас уче да је знање најважније оруђе, а пријатељство и доброта највеће богатство.

Поносна сам што моја школа носи име Светог Саве јер нас сваког дана подсећа да будемо бољи људи.

Дуња Величковић 4/1

Савин пут, пут знања и љубави

Свети Саво, ти си нама срца обасјао.
Твоја рука нама дар је увек била,
Сваког дана доброту је ширила.
Кад се збори твоје име,
Светлост с неба одмах сине.
Доброта нам је зато јача страна,
Нема лепшег од Савиног загрљаја.
Ти нас учиш добром само,
Па за лоше ми не знамо.
Водиш нас кроз живот и сјај,
Водиш нас у наш завичај.
Свећу палим, тихо сја.
Молитва се кроз њу продија.
Да нам чуваш свако дете,
Да га пратиш благим оком,
Сваког дана, тихим током.

Бојана Грмуша 6/1

Свети Сава у мојој школи

Освануо је 27. јануар! Данас је велики празник! Данас је дан једног од најважнијих светитеља! Данас је дан наше школе! Данас је Свети Сава!

У мојој школи овај дан обележавамо са пуно поштовања. Обележавамо га на посебан, свечан начин. Неколико дана пре обележавања овог великог празника учитељи нам причају све занимљивости из Савиног живота. Овај дан не може да прође без свечане приредбе. Школска сала буде пуна ученика, учитеља и родитеља. Сви заједно певамо химну „Ускликните с љубављу” и потом уживамо у рецитацијама, песмама и представи. Сваке године сазнам још нових података о нашем великом светитељу. Поента је увек иста. Треба да се трудимо да следимо светосавље. Свети Сава је симбол заједништва, мудрости и доброте.

Свети Сава се у мојој школи прославља годинама уназад, још пре него што сам се родила. Увек је иста порука обележава. Будимо поносни што имамо Светог Саву, наставимо традицију и покушајмо да будемо онакви какви би он желео да будемо.

Анђела Митрић 4/1

СВЕТИ САВА У МОЈОЈ ШКОЛИ

Једнога дана, док смо седели на часу, изненада се појавио Свети Сава у нашој учионици. Изабрао је баш нашу школу зато што носи његово име. Ушао је тихим кораком, а лице му је било благо насмејано.

Сви смо се изненадили, али и обрадовали. Свети Сава нам је причао о свом животу. Како је као Растко желео да учи, да помаже људима и да доноси мир. Рекао нам је да је важно да будемо добри, вредни и да поштујемо једни друге. Говорио је једноставно, тако да га сви разумемо.

На крају нам је поручио да се трудимо у школи и да својим делима чувамо име које наша школа носи.

Обећали смо му да ћемо бити бољи ученици и бољи људи.

Лара Божиновић 5/3

СВЕТОСАВЉЕ У МОМ СРЦУ

Од принца Растка до Светога Саве,
пут вере, поноса, наше славе.

Напустио је двор, благо и сјај
јер за душу тражио је бољи крај.

Изабрао је стазу где се моли,
пут знања и љубави што душу не боли.
Његово дело темељ је рода,
највећа хришћанска и српска слобода.

У мом срцу светосавље није реч,
већ пламен мудрости, вечити белег.
То је љубав према брату, према ближњем свом,
поштење и рад у сваком дану мом.
Кроз векове бурне, кроз патњу и мрак,
његов је закон био једини зрак.
Да нас сложи, да нас води, да нас учи миру,
да чувамо име и православну веру.

Лена Концуловић 5/3

Емилија Лазаревић 7/3

Невена Дојчиновић 6/3

Сећања на Добрицу Синђелића

Основна школа „Свети Сава” у Врчину изгледа и ради овако баш захваљујући директору школе Добрици Синђелићу. Директор нам је обезбедио најбоље услове. Био је човек великог срца. Имао је разумевања и жељу да сваком живот учини лепшим. Осмех му је увек био на лицу. Остаће нам у сећању.

Ана Прокић 4/2

Нажалост, наш директор је отишао у Божје руке. Волео нас је, увек би нас помазио по коси и загрлио. Имамо много лепих сећања на њега.

Нек ти је са срећом живот у Божјим рукама.

Лена Јовановић 4/2

Кад год смо били несташни, трчали ходницима, заустављао би нас и уз осмех делио лепе савете. Његових савета ћу се увек сећати.

Николина Ивовић 4/2

Наш директор Добрица Синђелић је био добар, паметан и поштован човек. Волео је да помогне другима.

Остаће ми у лепом сећању.

Тадија Микић 4/2

Жао ми је што нас је оставио наш директор. За мене је био најбољи директор на свету. Увек ћу се сећати његовог гласа и осмеха.

Јован Исидоровић 4/2

Био је добар човек, као што му и име каже. Водио је бригу о деци, родитељима и породицама. Најважније је што је покушавао да разуме свакога и да га цени.

Био је пристојан и стварно леп. Нажалост, десила се та трагедија. Амин. Вечна му слава.

Ђорђевић Сава 4/2

Наш директор је био човек кога су у школи сви волели.

Увек је имао лепу реч за ученике, знао је да саслуша свакога ко је имао проблем и све проблеме је решавао. Бринуо је о школи и трудио се да нам боравак у њој буде леп и пријатан. Када смо освајали награде, радовао се нашим успесима заједно са нама.

Никада није био строг без разлога, већ је увек покушавао да разуме децу.

Његов изненадни одлазак све нас је растужио, школа више неће бити иста без њега. Остаће нам у сећању као добар директор који је волео децу и своју школу.

Никада га нећемо заборавити.

Матија Копривица 6/3

Хвала ти што си био моја сигурност, моја подршка, мој мир и моја љубав. Не могу
те више дошати, али знам да си са мном. Не, ниси отишао, само те више не видим.
Живина у којој сада живим боли, али си ти у њој и даље жив. Не може љубав нестати,
не може је време избрисати. Заборав не постоји.

Хвала ти за сваки тренутак који смо делили.

„Само остаје нада да време сад лечи све ране

И да Бог ће ми дати снаге преживети те дане“.

Занијела

Дубоко саучешће породици и колективу ОШ „Свети Сава”, Врчин. Изненађен сам и шокиран. У овом тужном тренутку, када се опраштамо од Добрице у овоземаљском животу, осећам потребу и дужност да у најкраћим цртама посведочим о овој људској громади. Упознали смо се, сада већ давне 1990. године, када је изабран од својих суграђана као посвећени друштвени активиста који је учествовао у раду општинских структура у Гроцкој. Знам и сведочим да је изузетно волео свој Врчин и да је дао огроман допринос у развоју и подизању како друштвеног стандарда тако и друштвених садржаја, као што је модернизација здравствене амбуланте, отварање полицијске станице, подршка цркви, решавање акутног проблема водоснабдевања, а затим и одвођења отпадних вода; дао је огроман допринос у решавању проблема када је Врчин хронично остајао без струје; организовао је асфалтирање великог броја улица и уређење пољских путева; дао је лични печат приликом формирања спомен парка у центру Врчина; решавао је проблем јавног саобраћаја, дао је изузетну подршку јавним културним манифестацијама као што је Међународни фестивал фолклора у Врчину, затим Бициклијада, обележавање значајних датума и јубилеја; бројне промоције књига и књижевних вечери, давао је континуирану подршку друштвеним организацијама као што су КУД Врчин, Фудбалски клуб Врчин, удружење грађана „Сложно за Врчин”, Шаховски клуб... А, затим, и поред тога што нисмо блиски по вокацији, живот нас је усмерио на професионалну сарадњу, одакле су настали изузетни резултати на које сам и лично веома поносан, а односе се на школу. Знам и сведочим да је дуги низ година Добрица водио личну борбу, улагао огромну енергију са бесконачно пуно стрпљења и упорности да се прошири просторни капацитет школског објекта у центру насеља, а када је то постигао, морао је да уложи још много енергије и труда да се опреми и стави у функцију. Данас је то репрезентативан објекат који блиста у свим својим елементима и димензијама; слична прича се односи и на школски објекат код петље. Објекат је био руиниран, двориште запуштено, са пољским кловетом и урушеном оградом. Данас је то модеран објекат који блиста у пуном сјају, искључиво Добричиним ангажовањем; у време када је Добрица ступио на дужност директора, објекат у Рамницама је био у безнадежном стању и потпуно напуштен. Једино је Добрица знао да је уређење тог објекта од великог значаја за тај део насеља и није се мирио са чињеницама. Његова препознатљива упорност и огромна енергија су учинили да данас тај објекат одише лепотом, чистоћом и да је пун живота.

Осим што деца похађају редовну наставу, спортски терен је сваког дана препун деце и омладине из тога краја. Знам и сведочим да је то био човек великог срца и племените душе, коме је немогуће побројати ни изблиза сва племенита дела. Само Бог то зна. Био је хуманиста и алтруиста. Помагао је безусловно сваком ко му се обратио. Знао је сваког свог ученика лично и сваки њихов проблем. И тако, из генерације у генерацију, никада и никога није остављао. Посустале и посрнуле је подизао, усправљао и од њих стварао успешне људе. Било је само пре десетак дана када сам последњи пут видео Добрицу на телевизији, у оном препознатљивом издању да се бори против лоших индустријских утицаја на школу и животну околину. Био је то онај стари Добрица, пун животне енергије, пред којим стоји животни ребус са бројним проблемима које треба баш он да реши. Нажалост, Створитељ је изненада одлучио да заустави његову мисију. Ми, његови савременици и сарадници, знамо да је Добрица својим животом и делом заслужио Рајско насеље, где нема туге ни бола. Зато, молимо се Свевишњем да услиши нашу молбу да Добрицу упути тамо где стварно припада.

Владимир Лукић

Сећање на нашег директора

Недавно нас је заувек напустио директор наше школе Добрица Синђелић, човек кога ћемо дуго памтити. Био је строг, али увек правичан. Од ученика је захтевао ред, рад и одговорност. Иако смо се понекад плашили његовог озбиљног погледа, знали смо да је све што ради било за наше добро и за добробит наше школе.

Иако је био строг, имао је много разумевања за децу и наше несташлуке. Знао је да смо ми, ученици, у годинама када се учи не само из књига, већ и из грешака. Умео је да саслуша, посаветује и помогне, а казна код њега никада није била неправедна, већ поучна. Зато су га ученици поштовали.

Захваљујући њему у школи смо се осећали сигурно. Знали смо да постоји неко ко брине о нама, ко чува ред, али и штити ученике. Школа није била само место учења, већ и место где смо се осећали прихваћено и безбедно.

Његовим одласком остала је велика празнина у нашој школи. Недостајаће нам његов глас, присуство и начин на који је водио школу. Остаје нам да будемо захвални за све што је учинио и да га памтимо са поштовањем и тугом, јер људи као он не одлазе, они остају у сећањима и делима која су иза себе оставили. Он је своју мисију испунио многим добрим делима која нас свакодневно окружују.

Посебно ћемо га памтити по његовом имену — Добрица. Оно као да је описивало какав је заиста био. Иза његове строгости крила се доброта, разумевање и брига за ученике. Својим поступцима је показивао да доброта није слабост, већ снага. Зато ће име нашег директора остати упамћено не само као име, већ и као симбол доброте и правичности у нашој школи. Хвала, директоре, на свему!

Ђорђе Тујанић 7/1

IN MEMORIAM ДОБРИЦА СИНЂЕЛИЋ (10.06.1965-26.12.2025.)

Поштована Ана, Стеване, Данијела, фамилијо, драги запослени, ученици, родитељи и пријатељи, Овог суморног 29. децембра 2025. године окупили смо се да заједно испратимо прерано отишлог и неправедно отргнутог из породичног загрљаја и дома, нашег драгог колегу, пријатеља и брата Добрицу.

Сећања и успомене временом избледе, каткада и ишчезну сасвим, али када је у питању личност какав је био наш вољени пријатељ, друг, брат и отац — Добрица Синђелић илити Добри наш, чини нам се да је он још увек ту са нама. Као да чујемо његов громки смех, видимо његов широки осмех и озарено лице које је подсећало на „једно велико сунце“. Ретке су личности које су имале такав оптимизам, огромну енергију и емпатију и које су тако привлачиле људе као он. Његова велика енергија, његов ведри дух, увек оптимистички усмерен, његова интелектуална продорност којом је решавао најкомпликованије људске проблеме и увек био за све духовно и физички присутан да помогне, да се нађе ту, без задршке људима који некада и нису то заслужили. Живео је за свој Врчин, за своје мештане, школу, запослене и ученике. Не знам да ли је постојала нека фамилија у Врчину и околини, а да га није познавала.... Добрицу је знала цела Србија, скоро сваки директор, од Суботице до Грачанице, од Будимпеште до Марибора... јер такав се човек једном рађа. Основна музичка школа „Невена Поповић“ је пре 30 година почела са радом у оквиру ОШ „Свети Сава“. Свој процват, проширење капацитета и пуни сјај доживела је када је Добрица Синђелић постао директор. Мојим доласком на место директора, давно то беше, пре скоро 12 година, први ме је сачекао, упутио у тајне нашег посла, ухватио за руку и одвео у Министарство, Секретаријат и све друге државне институције да ме представи и упозна са људима.

Говорио ми је тада „Бранке, сад ћу све да ти покажем, у све да те упутим, све што знам ја знаћеш и ти“. Е, то је био мој и ваш Добрица. Наставници музичке школе су били и његови наставници. Са њим смо могли све да се договоримо, направимо, реализујемо... све и увек у интересу деце и заједнице. Често је говорио „Полако, стрпљиво, разумеће се наше идеје и схватиће људи, не одустај, треба само бити упоран и дати времена свему... пусти „нека преноћи“.

О многим стварима и догађајима у Врчину нисам морала да бринем јер ту је био Добрица, он је то сређивао, завршавао... Веза између наших школа и непоколебиво добри међуљудски односи заправо су одраз пријатељске везе и другарства које смо годинама Добрица и моја маленкост градили. Дани пред нама су суморни, тежки и пуни неверице јер су три деценије наше установе биле као једна. Како сад? Шта сад?

Дан пре кобног и несрећног одласка Добрица је на скупу у вртићу „Лане“ причао како му је животна жеља да направи верски камп у Рамницама и Шупљој стени, да деца из дијаспоре и деца из целе Србије долазе, лети или кроз рекреативну наставу, да уче веронауку и наше дивне обичаје. Баш је рекао „Још то да успем и одох у пензију. То ми је велика жеља, а мислим да ће се остварити.“ Добри мој Добрице, велики човече и православицу, ниси стигао, пребрзо си отишао, али ћемо се ми потрудити да твоју жељу испунимо.

Оно што о Добрици Синђелићу сви знамо јесте да је волео своје село Врчин, своје мештане, своје ученике и запослене, да је њему школа била друга кућа. Једном речју, волео је и радовао се животу, волео је људе и трудио се да максимално испоштује сваког човека кога је упознао. Такав је био наш Добри.

Цењени скупе, верујем да је свима вама била велика част што сте познавали, дружили се, поштовали и волели Добрицу Синђелића. Нека нам његов лик и озарен осмех остану у вечном сећању. Драги наши Ана и Стеване, будите поносни што сте имали таквог тату и знајте да је он и даље уз вас јер сте његов „центар света“, да вас гледа „одозго“, са неба, и даље и поносан и насмејан.

Вечна ти памјат и лака ти земља, драги наш Добрице.

Доц. др Бранка Ивковић-Петронић
Директор ОМШ „Невена Поповић

Поштовани тужни скупе,

У име руководства Друштва директора школа Србије, а пре свега као друг, пријатељ и председник, желим на овај начин да се опростим од нашег драгог Добрице. Пре само два месеца постао је члан Управног одбора нашег Удружења, и то тако што је изабран великим бројем гласова директора београдских основних и средњих школа. Био је омиљен, поштован и уважен међу својим колегама директорима, а и од колега из надлежних просветних институција општине, града и републике.

Био је неизмерно срећан и поносан што је постао део руководства. Заједно смо много тога планирали. Имао је сјајне идеје, занимљиве предлоге и јасну визију, уз вољу да наше Удружење још више оснажи. Отишао је од нас изненада и прерано. Све што будемо радили, радићемо у име нашег Добрице.

Никада нећемо заборавити нашег драгог Добрицу, вечно ће бити у нашим срцима. Посебно сам тужан јер ја нисам у могућности да испратим мога брата Добрицу на вечни починак.

Нека му је вечна слава и хвала му за све.

Дејан Недић,
председник Скупштине ДДШС

Поштовани директоре,

Све што сте Ви учинили за нашу школу дуго нећу заборавити. Вашу радост и Ваш осмех ћу памтити заувек. Ваш одлазак нас је много растужио. Заувек ћете и Ви и наша школа имати посебно место у мом срцу. Нека Вам је вечна слава и хвала!

Анђела Митрић 4/1

Директор је био добар човек.

Волео је децу и школу и стално нам је поклањао бомбоне. Ја сам се сликао са њим за мој рођендан. Много ми је жао.

Јован Костов 4/1

Последњи поздрав рођаку, пријатељу, другу и колеги

Драги Добрице,

Твоје име говори све о теби: Добрица – Добри! Потичао си из чувене и честите породице Синђелић. Често си то са поносом и посебно истицао. Поносио си се својим, а донекле и мојим прецима, који су у ближој, а и даљој прошлости били председници општина, директори, учитељи и добри домаћини. Имао си своје визије и снове о школи које си успешно изводио скоро 30 година. Ниси само причао, већ си их створио и остваривао. Све је већ очито и веома видљиво. Цео свој живот несебично си посветио деци и људима. Деци свакако понајвише, а затим породици, колегама, пријатељима, суграђанима и још многим.

Твоја врата су увек свима била отворена, без обзира на природу проблема са којима су ти се обраћали. Свакога си посебно саслушао, увек прецизно посаветовао и несебично помагао! Многима си лично чинио, иако није било све то само у твојој моћи, већ је зависило и од других.

Био си велики оптимиста и визионар. Твоја чувена реченица остала ми је у сећању, а гласи: „Моја визија је моја мисија!“ Твоја посвећеност послу је била твоја основна врлина. Зрачио си позитивном енергијом, са својим посебним и јединственим осмехом. Преносио си је свима нама у колективу и онима који су били око њега. Та твоја енергија увек нам је давала снагу да превазилазимо приватне проблеме и да се храбро хватамо у све пословне изазове. Мислили смо да ћеш још дуго да водиш нас и ову нашу школу... Да ћеш је и даље градити, дорађивати и oplemeњивати. Чак си и мене успео да убедиш да се поново вратим и радим у овој нашој, а и мојој, предивној школи – иако сам увелико почео да крцкам пензионерски хлеб. Често смо водили неисцрпне и необавезне, а понекад и поверљиве разговоре. Дружили смо се и проводили извесно време. Били смо колеге, али и рођаци, пријатељи и другови. Од овог колектива направио си буквално породицу и користио си сваку прилику да се заложиси за њу и за нас, да будемо сложни, јединствени и непоколебљиви. Своју породицу, децу и унука – посебно си носио у свом срцу. Оставио си неизмерну празнину у нашим срцима, коју можемо надоместити успоменама и сећањима, али је никако не можемо надокнадити.

Хвала ти за све! Почивај у миру, нека ти је лака земља и вечна слава! Настави да живиш са анђелима – заслужио си!

Твој Гане

Последњи поздрав Директору Добрици Синђелићу

Бити учитељ у свом месту је част. Бити директор школе у свом месту је част, привилегија, али и велика одговорност.

Директор наше школе је био почастиован, привилегован и веома одговорно је прихватио дужност да у школи, која није завршена у грађевинском смислу, заврши започете радове и да је опреми најсавременијим наставним средствима, а нас учитеље, професоре усмеравао је да се обучавамо за савремену наставу проткану традиционалним начином учења деце. На том његовом путу следили смо га јер смо знали да је визионар. У последњих осам година остварио је оно што је за многе само сан. Наша школа, а и директор лично, носили смо две Светосавске награде за допринос образовању. На екстерном вредновању добили смо и прошле године, као и пре четири године, највећу могућу оцену. Прошлог лета постали смо Модел установа за инклузивно образовање, на шта је посебно био поносан. Имао је још недовршених пројеката, нових планова које смо заједно требали да довршимо. Био је поносан на наше ђаке, родитеље, наставнике, техничко особље. Мислим да је био поносан и на себе, али то није показивао. Дела говоре више од 1000 речи. Нажалост, на путу велих планова зауставила га је прерана смрт, једини непријатељ ког није могао да победи. Оставио нам је Храм знања и пут светосавља којим треба да идемо. Знамо и како! Показао нам је, али ће без њега бити много теже.

Имамо нашу звезду водиљу која нас никада неће напустити.

*С поштовањем,
чланови Школског одбора и Ваш сарадник, колега, пријатељ,
председник Школског одбора Драгана Гајић*

Наша школа и ми као ученици осећамо велики губитак јер нас је напустио наш директор. Он се врло често шалио са нама, али је исто тако знао и да нас искритикује када је требало. Увек се трудио да нам обезбеди добро школовање и улагао је у школу. Јако нам је тешко и надамо се да ће наш директор остати у нашим сећањима и у нашим срцима.

Ђорђе Ђорић 6/3

Поштована породицо, поштоване колегинице и колеге, драги ученици, родитељи и пријатељи школе,

Окупили смо се данас да се опростимо од нашег директора Добрице, човека који је својим посвећеним радом и људскошћу оставио дубок траг у овој школи, али и у свима нама. Захваљујући његовим способностима управљања које су красиле васпитне, подржавајуће, хумане и визионарске вештине, школа „Свети Сава“ је од мале школе постала школа за понос не само запослених, ученика и грађана Врчина, већ свих просветних радника и Министарства просвете.

Водио је школу са осећајем одговорности, разумевања за сваког ученика и сваког запосленог. Знао је да саслуша, охрабри и пронађе решење, чак и у тешким околностима. Носилац је многобројних признања, а за изузетне резултате у области образовања и васпитања, унапређењу образовно-васпитне праксе и развоју научних и уметничких достигнућа у области образовања и васпитања награђен је Светосавском наградом за 2018. годину. Организованим радом директора Добрице и свих запослених у 2024. години школа је носилац Светосавске награде за успешно планирање наставног, односно васпитног процеса, квалитет наставе, учења и васпитног рада, ангажовање на безбедности ученика и свих запослених у школи, развијање међусобног поштовања, солидарности и позитивне атмосфере, подстицајне за учење и неговање сарадничких односа у установи.

За ученике је био ауторитет, али и ослонац. За колеге сарадник и вођа који је подстицао професионални раст, поштовање и заједништво. За родитеље саговорник коме се могло веровати. Његов одлазак оставља празнину коју није лако испунити. Ипак, остаје оно највредније – пример који нам је дао, вредности које је неговао и школа какву је заједно са колегама изградио.

У име Министарства просвете и Школске управе града Београда желим да изразим искрено саучешће породици. Знајте да сећање на њега живи не само у зидовима ове школе, већ и у генерацијама ученика које је, директно или индиректно, усмеравао својим радом.

Захвални смо на свему што је учинио. Његово име и дело остаће трајно уписано како у историји школе, тако и у историји Министарства просвете. Нека му је вечна слава и хвала.

Душица Буквић, начелница Школске управе Београд

Добрица Синђелић оставио је траг који не бледи.

Био је директор који није водио школу само разумом, већ срцем. У његовом погледу било је разумевања, у речима сигурности, а у поступцима искрене бриге за сваког ученика. Школа под његовим вођством била је место где се учило, али и место где се расло као човек. Његова доброта, посвећеност и вера у децу остају да живе у сваком ходнику, учионици и сећању.

Неки људи не оду, заувек остану тамо где су највише дали. Он је остао овде.

Страхиња Старчевић, генерација 2010.

Добри наш Добрица

Одрастање сваке момачке дружине увек прате разне енергије, способности, таленати, маштарије...

Али, по правилу, увек би се издвојио неко посебан, неко јединствен! Неко ко потиче од оригинала, неко изворан, врло често и мултиталентован.

Е па, у генерацији Добрице Синђелића није било дилеме. Он је био тај!!!

Баш ми је недавно кошаркашки тренер Миле Рајић рекао да, када је Добрица био у осмом разреду и тренирао кошарку у Врчину, због његовог огромног потенцијала, одлучио да га препоручи Црвеној звезди. Већ на првом тренингу тренери великог клуба били су одушевљени његовим талентом. Не само због кошаркашких вештина, већ, како су тада они рекли, „Боже, какав је ово ум, каква је ово способност предвиђања ситуација, све види много брже и боље од свих... Ово је потенцијал не само за први тим Звезде, него и за репрезентацију, за Европске и светске домете!“

Али Добрица је, тренирајући неко време у Звезди, слушајући своје срце, преломио. Појавио се на тренингу у Врчину и на питање изненађеног Милета „Откуд ти овде, шта се догодило?“, одговорио „Лепше ми је са својим другарима у Врчину, али пре свега, знаш, тренеру, плашим се да ако будем наставио да дневно трошим огромно време због обавеза у Звезди, на крају школске године нећу бити скроз одличан!“ Волео је кошарку, али је љубав према књигама, према образовању била јача. И разуме се, био је скроз одличан, наставио да учи са јасним циљем да једног дана то знање преноси на друге. То је Добрица хтео, а не да, играјући врхунску кошарку, стекне светску славу и велике новце.

И управо се присетих, такође, недавног разговора са нашоом заједничком другарицом Горданом Живановић, васпитачицом врчинског вртића....и разуме се, сложили смо се како је Добрица као директор школе огромна добит за све нас, за нашу децу, јер је школу „Свети Сава“ са својим колективом довео до самог врха, да по постигнутим резултатима буде у три најбоље, најуспешније у Србији. Али, Гоца ме је тада подсетила на још једну чињеницу...

„Знаш, Перо“, рекла ми је, „да, ето, знаш још једну чињеницу. Пре него што је постао директор, ова школа нити је имала нити ће имати тако квалитетног учитеља какав је био Добрица. Није он децу учио само по наставном програму. Он их је учио и свим осталим потребним животним вештинама. Препознавао је таленте, усмеравао их. Опет, дакле та његова способност предвиђања и несебично давање да деци помогне на свим пољима. Сви ми знамо колико је волео свог сина и ћерку, своју породицу, био поносан на њих, али и према сваком детету Врчина осећао је огромну љубав.“ А где смо онда ту били ми, његови пријатељи.... Па у његовом срцу. Било је огромно, било је места за све нас. Знате, ко год да му се обратио за помоћ, исте секунде би устао и кренуо да речима и делима помогне. Да на свету постоји још људи, колико год да су у мањини, који ће без размишљања реаговати на позив за помоћ, верујемо сви.

Само, Добрица је и ту био јединствен. Ето, када би неко од нас имао неки проблем, а да га још ником није ни изговорио, Добрица би се појавио као Анђео, осетио би он то и одмах се сам понудио да то решимо, да у томе помогне свим својим бићем. И зато, хвала ти, Добрице, пријатељу наш, што си обогатио наш живот, што смо поред тебе и ми постајали бољи људи. Хвала ти што си нам преносио способност да увидимо истинску лепоту живљења, да будемо поштитији, храбрији, али и мудрији.

Зато ће твоја дела, твој дух и твоја јединственост увек бити део нас и знамо да ћеш нас са неког бољег места и даље чувати!

Нека ти је вечна слава и хвала!

Петар Денда

Добрица Синђелић 1965-2025.

Са великом тугом и неверицом примили смо вест да нас је напустио наш драги пријатељ, друг и колега Добрица Синђелић.

Постоје људи који својм именом одређују симболику свог живота, а наш Добрица је био управо то – симбол доброте и борбености. У свету који често заборавља на људскост, он је био оличење сусретљивости и доброте. У свету који често одустаје од борбе, он је био човек препун амбиција, хтења, жеља, али и знања и умења, па је као такав био рођени победник, али победник који је стварао мир. Живео је пуним плућима трошећи живот, али је живот њега прерано потрошио. Његова сусретљивост није била само ствар професионалног протокола и етике, већ искрена потреба његовог бића да помогне, да се нађе у невољи и да сваког саговорника дочека и испрати са осмехом и лепим речима.

Био је стуб своје школе, темељ и кров, човек који је усправно стајао испред свих изазова који су се налазили пред школом, часно бранећи достојанство просветног позива.

За наш актив директора он је био много више од колеге из суседне школе. Он је био искрени пријатељ на кога смо могли да се ослонимо у сваком тренутку. Његов изненадни одлазак је велики губитак за целу нашу просветну заједницу, али његово име и презиме остају као путоказ како се именом заслужује љубав, а презименом поштовање.

Драги Добрице, не постоји довољно дугачак говор којим би се могло изрећи све оно што си урадио за школу и просвету општине. Хвала ти за сваки заједнички пројекат, за сваку пружену руку, за изговорене лепе и не лепе речи. Ти, Добрице, настављаш да живиш кроз генерације које си извео на пут и кроз нас, твоје колеге, који ћемо те са сетом и љубављу помињати све до нашег судњег дана.

Нека ти је вечна слава и покој души, а породици и колективу школе, у име Актива директора образовно-васпитних институција наше општине, још једном изјављујем најдубље саучешће.

*Актив директора образовно-васпитних институција општине Гроцка
Добрица Синђелић је био председник Актива директора образовно-васпитних
институција општине Гроцка и члан Управног одбора Друштва директора Србије.*

Добрица Синђелић је отишао...

Огроман губитак породице и колектива ОШ „Свети Сава“ у Врчину.

Били смо пријатељи. Много пута сам се уверио колико је волео свој Врчин, дајући огроман допринос у развоју и подизању друштвеног стандарда, помажући стварање разних друштвених, културних и спортских садржаја, културних манифестација као што је Међународни фестивал фолклора у Врчину, Бициклијада, обележавање значајних датума и јубилеја; бројне промоције књига и књижевних вечери, позоришног живота, давао је практичну подршку свим спортским организацијама: одбојкашком, шаховском, кошаркашком, фудбалском клубу.

Ретко виђен човек са толико животне енергије, пред којим су проблеми нестајали. Није за њега било немогућег... свуда је стизао. Волео је своје ђаке, с лакоћом решавао критичне ситуације на свим местима. Звали смо се „колега“ и „пријатељу“, долазили на славу један другом. Срећан сам што сам му помогао да оствари свој дечачки сан, да буде и глумац. Играо је три епизоде у серији „Игра Судбине“... Огроман људски и стручни капацитет, немамо га више, на жалост,

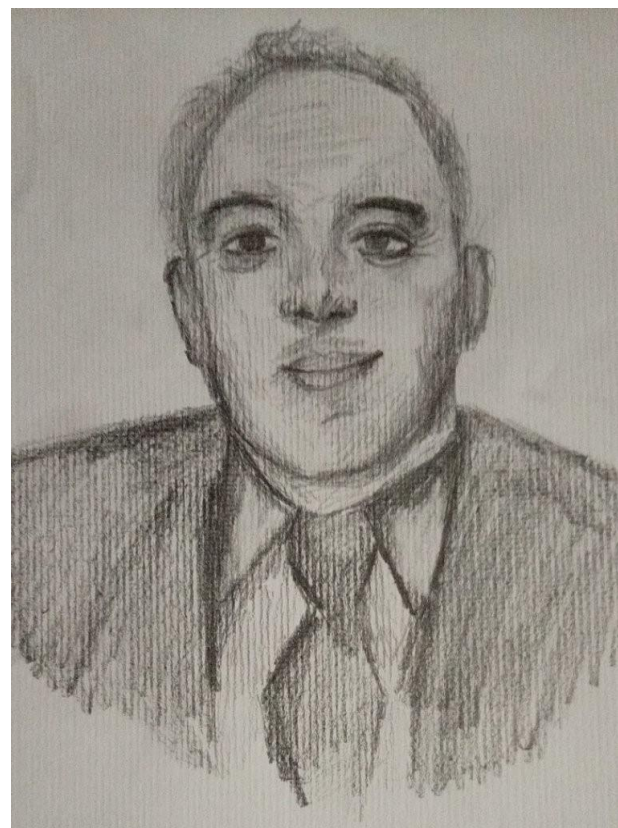
Заслужио си мир душе своје, пријатељу мој и... колега.

Слободан Ђустић

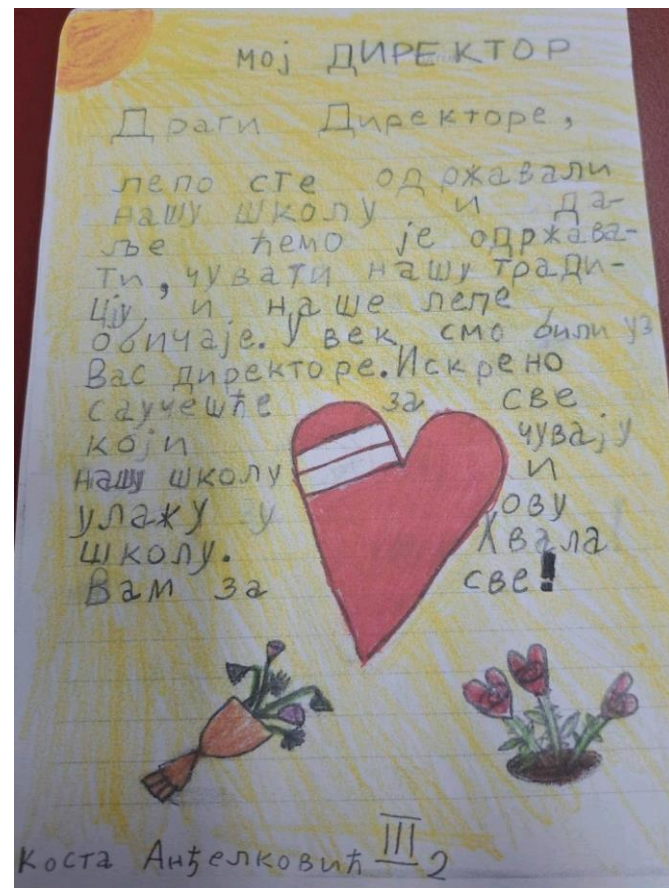
Одјисак у вечности

Јања Милановић 7/1

Издавач:

*ОШ „Свети Сава“, Врчин, 29. новембра 15, 11224 Врчин,
телефон: +381 11 8053467,
www.os-svetisava.edu.rs, e-mail: os-svsava@mts.rs*

За издавача:

Тихомир Костадиновић, в.д. директора школе

Редакција:

Добричина породица, ученици, запослени и пријатељи ОШ „Свети Сава“

Главни и одговорни уредник:

Марија Старчевић, наставница српског језика и књижевности